

тогава въ общо движение, и ся считала за неопровержима истина, която не искала доказателства. Да ся введе республиканско управление, въ Франция значило било да я обърнатъ въ федерация, състояща ся отъ множество отдѣлни малки республики; за такъвъ редъ федерация никой не искалъ да слуша, защото привилегіитъ на отдѣлнитъ провинцій едва що били опипоужени, вътрѣшнитъ общини и митата били снети и отмѣнени, единството било основано, и всичко което можало да помъша за укрѣплението на това единство и за въдворението на силна централизация, на всичкитъ тогавашни публицисти ся показвало за голъмо престѣпление противъ нацията и отечеството. Нито Робеспиеръ, нито Дантонъ, никой отъ тѣзи чловѣци, които обикновенно ги считатъ за най опасни демократи, и за най зли революционери, не мислили за република въ течението на 1789 и 1790 г. Само Демуленъ написалъ единъ политически памфлетъ съ республикански тенденцій; но въ началото на революцията, Демуленъ тѣй често ся прехвърлялъ отъ страна на страна, отъ Лафайета къмъ Робеспиера, отъ Мирабо къмъ Дантонъ, че всичкитъ партии го считали за талантливъ и остроуменъ проповѣдникъ, когото съ удоволствие може да четеме и слушаеме, но на когото не трѣбва да обърщаме внимание въ сериозна работа. Республиканския памфлетъ на Демулена останалъ безъ внимание; същото би произлѣзло и въ онзи случай, ако би вмѣсто Демулена заговорилъ за република нѣкой силенъ предводителъ на някоя политическа партия. Рес-